

het visserijblad

Vrijdag 1 augustus 1975 — Nr. 30 en 31

GEMEENTE KOKSIJDE
BIBLIOTHEEK VISSERIJMUSEUM
OOSTDUINKERKE

ABONNEMENTEN : BINNENLAND 1 JAAR 1000 FR. — 6 MAANDEN 500 FR. — 3 MAANDEN 250 FR. — BUITENLAND 1100 FR. — HOLLAND 70 GULDEN — REDAKTIE, BEHEER, PUBLICITEIT EN DRUKKERIJ : H. BAELS-
KAAI 30, OOSTENDE — TEL 70.77.13/70.77.14 — P.C.R. 41.89.87 — H.R.O. 25202 — DIREKTEUR P. VANDENBERGHE

EEN ALGEMENE VERGADERING VAN DE REDERSCENTRALE - OF HOE HET SEKRETARIAAT DE LEDEN ONJUIST VOORLICHT

Door de sekretaris van de Rederscentrale werd deze week aan de reders een mededeling gezonden een algemene vergadering aankondigend voor donderdag 7 augustus te 11 u. op het Stadhuis te Oostende, waarin alleen gemeld wordt, dat er zal moeten gestemd worden over het teruggeven van het teveel betaald door de reders in 1974 aan de producentenorganisatie dus voor de opvang en waarin hij terzelfdertijd de reders de schrik op het lijf jaagt en meldt dat zo zij dit terug eisen, zij onmiddellijk daarop voor 1975 een verhoging van bijdrage zullen moeten stemmen.

Indedaad, in de laatste beheerraadzitting werd beslist van het teveel geïnd van 1974, voor te stellen aan de algemene vergadering, onmiddellijk de helft terug te storten en de andere helft in de loop van het laatste kwartaal.

De Rederscentrale van de Oostkust had zelfs hiervoor aangedrongen bij monde van zijn voorzitter Utterwulgh.

Nu maakt de sekretaris de leden iets anders wijs. En er is meer. Waarom zouden de overschotten van 1974 nu moeten dienen om zij die in 1975 en later van de opvang genieten, daarvan te laten profiteren? Als men werkelijk onverwachts in zes maanden een tekort heeft van één miljoen dan moet naar andere middelen uitgezien worden om niet de leden voor 1974 te belasten, maar wel zij die er in 1975 bij zijn en er van genieten.

Indedaad, de reders betalen al 5 fr. per ben voor de opvang. Ze betalen 5 fr. per ben voor administratiekosten van de Rederscentrale. Ze betalen daarenboven 0,40 fr. voor het scheepsjongensfonds en 0,40 fr. nogmaals voor administratiekosten van de Rederscentrale, wat neerkomt op ongeveer 11 à 12 miljoen fr. En als er in een afdeling nu al in zes maanden één miljoen tekort is dan moet de Rederscentrale haar positie herzien, daar zij faalt in haar rol van producentenorganisatie. Besparingen dienen gedaan te worden op het personeel en op om het even welk vlak.

Op de H. Baelskaai is er een gebouw van meer dan drieduizend meter oppervlakte, destijds voor een appel en een ei gekocht en dat kan verkocht worden.

't Is het geld van de reders en in dit enorm kompleks zijn er slecht's drie burelen nodig te bezetten door de administratie en een zaaltje voor de beheerraad. Daarenboven betaalde de Rederscentrale vorige jaren de beschermkledij voor de reders zelf, wat neerkwam op een slordig miljoen fr. Sedert vorig jaar moeten de reders dat ook zelf betalen.

Vorige jaren werden de overschotten steeds teruggestort. Nu verzwijgt de sekretaris de beslissingen van zijn beheerraad. Het mag niet dat tengevolge van het falen in een visserijpolitiek, de kleinen en zij die in het verleden het kapitaal vormden, betalen voor de vergissingen van dit jaar.

Een producentenorganisatie moet niet dienen om enkele onbezonnen reizen naar de Witte Zee te doen dekken met reserven van vroeger en met de gelden van de kleinen.

En dat moet men durven in de ogen kijken.

Of durft men werkelijk niet meer gezond denken en handelen?

P. Vandenberghe.

DE NIEUWE IJSLANDSE TERRITORIALE VISSERIJGRENZEN WET VAN 15 JULI 1975

In onze uitgave van 18 juli deelden we reeds de eenzijdige uitbreiding tot 200 mijl mede van de IJslandse territoriale grenzen. Deze IJslandse wet werd genomen op 15 juli 1975 maar gaat slechts in voege op 15 oktober van ditzelfde jaar. In de mededeling uitgegeven door het IJslandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, welke ons toegezonden werd, tracht dit land haar houding te rechtvaardigen door te wijzen op de wet nr 55 van 5 april 1948, met betrekking tot de Wetenschappelijke Bescherming en Instandhouding van de Continentale visserijgronden in de IJslandse Aera en de IJslandse controle hierop. Dit land wijst er verder op, dat het op voorstel was van IJsland dat de Verenigde Naties in 1949 reeds een opdracht gaven aan de Internationale Rechtskommissie om een nieuwe studie te maken over het Internationaal Zeerecht. Deze studie gaf aanleiding tot de konferenties van de Verenigde Naties van 1958 en 1960 over het Internationaal Zeerecht en verder tot de derde Internationale Zeerecht-konferentie van Caracas waarvan de onlangs gehouden konferentie te Genève een voortzetting was zonder dat ze reeds tot volledige erkende eindbesluiten gekomen is.

Wat de visserijlimieten van IJsland betreft, werden deze een eerste maal uitgebreid tot 4 mijl in 1950-52, tot 12 mijlen in 1958-61, tot 50 mijlen in 1972 en op 15 juli 1975 tot 200 mijlen, van kracht worden op 15 oktober 1975. IJsland wijst er zelf op dat de Derde Konferentie over het Internationaal Zeerecht nog niet tot een einde gekomen is, maar dat een overweldigende meerderheid de principiële uitbreiding tot 200 mijlen reeds heeft aanvaard. In deze zone zou de oeverstaat in casu hier dus IJsland, de totale vangstkquota en deze van ieder land mogen bepalen evenals de eigen vangstkquota. Dit voorstel zou vervat zijn in de artikelen 50 en 51 van de te Genève verhandelde teksten in mei 1975.

Zich baserend op voornoemde artikelen, beweert IJsland nu dat de eigen visserij de totale aanwezige visstocks voor eigen vangstkquota nodig heeft, waardoor er dus geen kwota meer overblijft voor de buitenlandse vissersvaartuigen. Het is dus heel eenvoudig vermits men zijn eigen vangstkquantum mag vaststellen (het overige voor de buitenlanders zijnde) stelt IJsland dit kwantum vast naar grootte van de totale aanwezige visstocks. Of

dit echter korrespondeert met de Geneefse geest van de art. 50 en 51, waarin men toch een buitenlandse kwota voorziet, valt zeker te zeerste te betwijfelen.

Het is misschien daarom ook, om dit toch wel brutaal machtsmisbruik te kamoufleren en te minimaliseren, dat IJsland de deur openlaet in haar eigen mededeling voor eventuele onderhandelingen met de buitenlandse staten met de betrekking tot de toepassing van de nieuwe reglementen.

Het minste wat men van deze beslissing van IJsland kan zeggen is, dat ze de geest van de principiële beslissing van de Derde Internationale Zeerecht-konferentie eenzijdig ten hare volle profijt interpreteert en dat de mededeling, dat de uitbating van de visstocks zal gebeuren volgens een plan ter bescherming van de visstapels, slechts een dooddoentje is.

VISSERIJLIMIETEN

DE NIEUWE

(Wet van 15 jul 1975)

Ten titel van inlichting geven we hieronder de wet waarbij IJsland deze 200-meter zone vastlegt. De visserijlimieten van IJsland worden bepaald op 200 mijlen van 1852 meter volgens een basislijn getrokken tussen volgende punten:

1. Horn 66°27' 4N 22°24' 3W
2. Asbudariff 66°08' 1N 20°11' 0W
3. Siglunes 66°11' 9N 18°49' 9W
4. Flatey 66°10' 3N 17°50' 3W
5. Lagey 66°17' 8N 17°06' 8W
6. Raudinapur 66°30' 7N 16°23' 4W
7. Rifstangi 66°32' 3N 16°11' 8W
8. Hraunhafnartangi 66°32' 3N 16°01' 5W
9. Langanes 66°22' 7N 14°31' 9W
10. Glettinganes 65°30' 5N 13°36' 3W
11. Nordfjardarhorn 65°10' 0N 13°30' 8W
12. Gerpir 65°04' 7N 13°29' 6W
13. Holmur 64°58' 9N 13°30' 6W
14. Setusker 64°57' 7N 13°31' 5W
15. Pursasker 64°54' 1N 13°36' 8W
16. Ystibodi 64°35' 2N 14°01' 5W
17. Selsker 64°32' 8N 14°07' 0W
18. Hvitingar 64°23' 9N 14°28' 0W
19. Stokksnes 64°14' 1N 14°58' 4W
20. Hrolaugseyjar 64°01' 7N 15°58' 7W
21. Thvisker 63°55' 7N 16°11' 3W
22. Ingoifshofdi 63°47' 8N 16°38' 5W
23. Hvalsiki 63°44' 1N 17°33' 5W
24. Medallands-sandur I 63°32' 4N 17°55' 6W

(Zie vervolg bladzijde 2)